

Weöres-varázs

Száz éves lenne ez a kisfiútestű fiatal férfi, akivel 1946-ban személyesen is megismerkedtem, a budapesti Üllői-úton a Móricz Zsigmond könyvesboltban. Az *Elysium* címen akkor megjelent verseskötetét vettem meg, kérdezve a könyvesbolti eladót, hol találhatnám meg a költőt. A könyvesboltnak csengős ajtaja volt, akár falumban, Bián a Fő utcai kiskereskedő üzletének ajtaján, hogy meghallja, ha belép valaki, mert a boltos Holczer bácsi az udvaron volt, valószínűleg jószágait etette. Persze akkor már olvastam ennek a zseniális elődnek (aki kortársam volt a költészetben és annak környezetében) valamennyi művét. Később haza is vittem Biára őket, abból a lakásból, ahol Sándor jóvoltából lakhattam Pesten, Vele és egy fiatal prózaíróval. Mikor a könyvesbolti eladónál fizetni akartam, megcsendült az ajtó csengője és Weöres Sándor lépett az üzletbe. Dedikálta is nekem a verseskönyvet, aztán azt mondta, menjünk el barátjához, Pán Imréhez, persze gyalog. Az egész úton vitatkoztunk: Petőfi Sándoron. Én azt mondtam, nagy költő volt Petőfi, Weöres az ellenkezőjét. Így érkeztünk az Amerikai útra, ahol egy romos villában Pán Imre és felesége, Márta lakott. Amikor beléptünk a villa ajtón, Sándor elrikkantotta magát, mondva, hogy hozott egy nagy költőt, bár egy soromat se olvasta. Pánéknál ismerkedtem meg sok emberrel: a házaspárral, Mezei Árpáddal és Hamvas Bélával, az Európai Iskola tagjaival. Meleg kora őszt volt, ott álltak az ebédlőben fürdőruhában, és egy veidlingből mákos tésztát ettek, tenyérrel markolva ki a mákkal sűrűn beszórt főtt szalagokat. Mezei evés után felvitt a teraszra, és beszélni kezdett nekem a misztikáról és a rózsaszín angyalokról. Weöressel már kamasz koromban leveleztem. Sándor azonnal válaszolt, a levélborítékban mindig volt egy új verse tintával leírva, nagy gyermeki betűivel sorakozva. Azt nem tudom, hogy az én leveleimmel mi történt. De ha a családom halálom után felnyitja ládáimat vagy dossziéimat, sok Weöres-levelet talál majd. Ahogy mondtam, 1946-ban ismerkedtünk meg, lettünk barátok, ivócimborák haláláig. Most kimegyek a temetőbe, és sírjára teszek egy sárga rózsát.

JUHÁSZ FERENC

